

Još u postupku donošenja stručna javnost je ukazivala na brojne i krupne nedostatke novog Zakonika o krivičnom postupku. Ne radi se samo o previdima koji se mogu desiti i u najboljim zakonima i koji se naknadno lako mogu otkloniti, već o velikom broju značajnih nedostataka čija ispravka zahteva sveobuhvatnu reviziju zakonskog teksta, pa čak i donošenje potpuno novog zakonika. Pre početka opšte primene Zakonika, u oktobru prošle godine, jedna takva revizija je i planirana. Ministar pravde je formirao radnu grupu za pripremu Zakona o izmenama i dopunama Zakonika (koji se, osim u jednom sudu, tada još nije ni primenjivao), sačinjen je obiman predlog izmena i organizovana široka stručna javna rasprava o njemu, ali u poslednjem času, verovatno pod pritiskom nekog moćnog političkog činioca, od revizije se odustalo, tako da je nepopravljen

Čime se, na primer, može opravdati učešće službenika jedne strane ambasade u pisanju Zakonika?

Zakonik počeo da se primenjuje sa svim svojim manama i nedostacima, od kojih neki pokreću i pitanje ustavnosti.

Kako je moguće da se u Narodnoj skupštini donose zakoni sa takvim i tolikim nedostacima? Mislim da odgovor na to pitanje treba tražiti u postupku pripreme i donošenja zakona. Taj postupak je haotičan, neuređen i proizvoljan. Pored mnogih reformi koje su danas na dnevnom redu neophodna je i hitna reforma postupka pripreme i donošenja zakona. Od te reforme presudno zavisi kvalitet novog zakonodavstva. Ti postupci moraju biti uređeni prema opšteprihvaćenim svetskim standardima kojih se naši „zakonodavci“ uopšte ne pridržavaju. U svetu se zna kako se formiraju stručne radne grupe za pripremu zakona. Nisu kao kod nas sastavljene od ljudi koji će svršiti posao kako im se kaže, pa iako to nije u skladu sa pravilima struke. Zna se kako se radnoj grupi za pripremu zakona određuje zadatak i ko taj zadatak postavlja, a ne kao u Srbiji, gde se zakoni kroje prema idejama pojedinaca, po njihovom sopstvenom utisku o tome kako zakon treba da izgleda, bez ikakvog unapred postavljenog plana. Tu su još i pitanja javne diskusije, propisivanja strogih uslova za skraćeni i hitni skupštinski postupak i mnoga druga. Kompetentnost, odgovornost i nezavisnost morali bi postati osnovni principi zakonodavnog postupka. Čime se, na primer, može opravdati učešće službenika jedne strane ambasade u pisanju Zakonika, odnosno nesuđenog Zakona o izmenama i dopunama Zakonika, a pitanje je da li se izrada domaćih zakona može finansirati novčanim sredstvima strane države, da li ambasada strane države treba da snosi trošak stručno-turističkih putovanja članova radne grupe u zemlji i inostranstvu, itd. Zakone namenjene pravnom poretku Srbije trebalo bi pisati u Srbiji, a ne u ambasadama stranih država ili pod njihovim uticajem.